

LUČ

Iz Koprivnika.

Božični prazniki so tu, jaz pa vesela prebiram Lučko, ki mi sveti v življenje, želim, da bi mi vedno svetila in me vodila po nedolžni poti, k Jezusu, saj ga rada sprejemam v svoje srce. Sedaj opravljam pobožnost prvih petkov. Tudi moj bratec Jožko, ki je dve leti mlajši od mene, zelo rad prebira Vaše povesti, posebno z veseljem spremlja Balončka na njegovi misijonski poti. Za božič sva z bratcem postavila drevešček in jaslice. Drevešček sva lepo okrasila. Gospod urednik, za sv. Tri kralje pa še Vas povabim, da bomo skupno z bratcem otresli drevešček, ker na njem je še mnogo dobrega. Pa tudi smučī prinesite s seboj, da se bomo šli malo smučat v belo naravo.

Zdaj pa še nekaj novic: Dobili smo novega gospoda učitelja, ki ga imamo vsi otroci radi, uči nas mnogo dobrega. Uči nas tudi plesti torbice vseh vrst. Vsi otroci smo se z veseljem oprijeli tega dela, jaz delam že drugo torbico. Gospod učitelj so nam tudi priporočili »Vrtee«, katerega sem tudi jaz naročila in ga z veseljem prebiram, pa tudi z ugankami se ukvarjam. Božični prazniki so nam privabili veliko smučarjev na Pokljuko, tako da je na mah oživela vsa planina.

Srečno in blagoslova polno novo leto! Želim, da bi nam še veliko lepega in dobrega povedali v »Luči«.

Iskrene pozdrave pošiljam!

Francka Dijak

učenka V. razreda ljudske šole
na Koprivniku v Bohinju.

Odgovor: Hvala lepa, draga Francka! Tudi jaz Ti želim za novo leto vse dobro in sveto. Ko se bova skupaj smučala, Ti bom povedal marsikaj zanimivega.

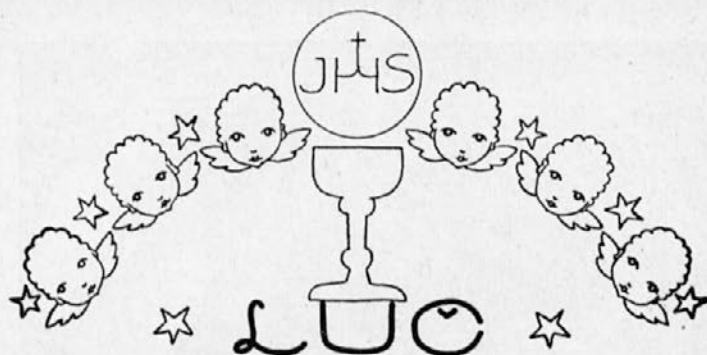
Urednik.

Prečastiti gospod urednik!

Mislim, da že niste dolgo dobili iz našega kraja dopisa. Ne mislite, da smo zato tako zaspani, čeprav smo blizu meje na Krasu doma. Imamo Marijin vrtec, v katerem nas je zapisanih čez 300 otrok. Vodijo nas gospod kaplan Lušin; imamo jih zelo radi, so pa tudi zelo dobrega srca. Zelo veliko pomagajo revnim otrokom; vsako leto jim kupijo nešteto oblek. Šode imamo vsak mesec, včasih igramo in pojemo in izlete smo tudi že imeli. Vsako leto pa tudi sv. Miklavž obdaruje otroke iz Marijinega vrtca še posebej. Res mora biti bogat, če hoče toliko otrok naenkrat obdariti, pa še precej je prinesel letos, seveda vsem enako, da ni zamere. Nositi smo mu pomagali tudi angelci, bilo nas je 12, zraven pa smo rajali in peli pesemco: »Mi angelci smo mali.«

Avgusta Bavec,

učenka VI. razreda v Igavasi.

LETO IV.

FEBRUAR 1939

Štev. 6

Trojna luč.

Mesec februar je mesec luči. Naš listič »Luč« obhaja zato v tem mesecu svoj slavni god. Važno je, da ob tej slovesni priliki veš, čemu naš listič izhaja. Morda ti je to že znano? Ne? Ti bom takoj povedal. Naloga »Luči« je, da bi v tvojem majhnem srcu čuvala in ohranjala trojno luč. Te tri luči so:

Prva luč je sveta vera. Vera je tvoj največji zaklad. Hudobni svet ve, kakšno bogastvo nosiš v srcu, zato steguje svoje kremplje proti tebi, da bi ti vero ugrabil. Za vse na svetu je ne daj, zakaj brez vere bi postal najnesrečnejši človek. »Brez vere ni mogoče Bogu dopasti.« »Kdor ne veruje, bo pogubljen.«

Druga luč je posvečujoča milost božja. Posvečujočo milost ti more vzeti iz srca samo smrtni greh. Zato napovej grehu najodločnejši boj! Beži pred njim kot pred svojim najhujšim sovražnikom!

Tretja luč je Gospod Jezus, ki ga imenuje starček Simeon »Luč v razsvetljenje nevernikov«. Ako ti gorita v srcu prvi dve luči: vera in milost, potem gori v tvojem srcu tudi tretja luč — ljubi Jezus.

Prosi božjega Zveličarja, da bi s svojo trojno lučjo vedno razsvetljeval tvoje srce.

*V molitvi pobožno sklepaj roke,
nedolžno ohrani svoje srce,
da bo v njem lučka božja gorela
in ti bo duša vedno vesela.*

Petrčkov rojstni dan.

Petrček je bil učenec prvega razreda ljudske šole. Navdušeno je hodil v šolo in si dobro zapomnil vse, kar sta ga učila gospod učitelj in gospod katehet. Konec novembra pa je nenadoma zbolel. Leva nožica mu je ohromela in ni mogel vstati iz postelje.

Petrčkova mamica je bila siromašna strežnica in je bila zelo malo doma. Petrček je ležal sam v podstrešni sobici in se kratkočasil kakor je vedel in znal. Sv. Miklavž in božič sta minila, ne da bi se spomnila ubogega Petrčka z majhnim darom. Mamica mu ni mogla kupiti prav nič, zakaj ves denar je potrošila za zdravnika in zdravila — pa je še primanjkovalo.

Prve dni februarja pa je dobila mamica zelo dobro službo pri bogatem trgovcu. Kako je bila zanj hvaležna dobremu Bogu. Saj sta pa tudi večer za večerom s Petrčkom v ta namen goreče molila.

»Poslušaj, Petrček,« je govorila mamica. »Za Miklavža in za božič nisi letos ničesar dobil, morda ti je pa ljubi Jezušček prihranil kaj zelo lepega za tvoj rojstni dan, ki bo 18. februarja. Odslej bova zato prosila vsak večer. Ali hočeš?«

»Seveda hočem. Kar začniva, mamica!«

In molila sta in molila večer za večerom, posebno dolgo na 17. februarja, na predvečer Petrčkovega rojstnega dne. Tistikrat je Petrček kar sredi pobožne molitve zaspal in imel je čudovite sanje.

Zazdelo se mu je, da vidi pred seboj veliko dvorano, v njej pa polno majhnih postelj. V posteljah leže angelčki in spe. Naenkrat zasliši rožljanje srebrnih ključev, stena se razgrne in v dvorano stopi Petrčkov zaščitnik sveti Peter. »Angelčki, le hitro vstanite! Jutri bo Petrčkov rojstni dan. Treba mu bo kaj lepega pripraviti, ker je priden pobič!« Kot bi trenil so poskakali angelčki iz posteljic, se

lepo oblekli in umili ter odhiteli v kuhinjo. Kako lepo jim je šlo vse od rok. Testo za sladke kolačke je bilo v nekaj trenutkih zgneteno in tudi spremenjeno v najslastnejše dobrote. Prišel je v kuhinjo mali Jezus in pregledal vse sladkosti, nato je sédel na pručico in narekoval angelčku-zapisnikarju, kaj vse naj dobi Petrček za rojstni dan. Poleg čokoladnih, medenih in sladkornih dobrot je naštel

tudi nekaj igrač. Mali Jezus je izginil, angelčki pa so se takoj z vso vnemo lotili dela, zakaj igrač niso prav nič več imeli; izdali so bili vse za sv. Miklavža in za božič. Odhiteli so v bolnišnico za igrače. Kako smešen pogled je bil to. Petrček je zagledal bolniške postelje, v katerih so ležale igrače. V prvi konjiček in v drugi punčka, ki je

imela obvezano čelo. Medvedek je hodil po sobi z berglo. Angelčki so bili zelo spretni. Kar hitro so pozdravili nekaj bolnih igrač. Prinesli so od nekod lepo škatlo in jo napolnili z igračami in sladkostmi. Radovedni mesec je pokukal v sobo, ko se je ravno sprehajal tam mimo, in je pohvalil angelčke: »Lepo, lepo! Petrček bo vesel«, in je odšel svojo pot.

Višek radosti pa je bila za Petrčka zadnja slika, ki jo je uzrl pred seboj. V Jezuščkovo sobo je stopil prelep angel, ki je imel v naročju dečka. Pokleknil je pred Jezuščka in rekel: »Jaz sem Petrčkov angel varuh. Prinesel sem ti Petrčka, da ga ozdraviš.« Mali Jezus se je tedaj dvignil in oba blagoslovil.

Tisti hip se je Petrček zbudil. Ves začuden je pogledal okrog sebe. Na mizi je zagledal veliko škatlo, prevezano z zlatim trakom. Skočil je iz postelje in stekel k mizi. Bil je popolnoma zdrav. Odprl je previdno dragoceno škatlo in ostrmel: v njej je bilo vse polno sladkosti, pa tudi konjiček in medvedek sta ljubeznivo gledala iz nje.

Petrček se je zgrudil na kolena in zahvalil Jezusa za vse, a predvsem za ljubo zdravje. Nato se je umil in oblekel ter odšel po dolgem času zopet v šolo.

Dobrote, ki jih je prejel Petrček za svoj rojstni dan, je dal bogati trgovec mamici, a zdravje mu je dal Jezus sam.

Urednik.

Janez Veider:

Kneginja Ema — naša prva svetnica.

Knez Viljem, Emin mož, se je kesal, ker je prestrogo kaznoval morilce svojih sinov. Zato je sklenil, da bo za pokoro šel na božjo pot v Jeruzalem in Rim. Oblekel je preprosto romarsko haljo, na rame si je obesil torbo za kruh, glavo pa si je pokril s širokim klobukom. Ko je v tej revni opremi in s popotno palico v roki stopil pred kneginjo Emo, je ta bridko zaplakala. Ganljivo se je od njega poslovila. Ko mu je pred gradom poslednjič stisnila roko, te roke kar ni mogla izpustiti. Srce ji je namreč pravilo, da se ne bosta več videla na tem svetu. Nato je romar odšel. Dolgo je kneginja Ema gledala za njim, ki ji je edini še ostal na zemlji: njen tako ljubljeni mož. Ali se res ne bo nikdar več

vrnil? Sveta žena joka in moli. V molitvi se potolaži in reče: »Zgodi se božja volja!«

Sedaj je ostala kneginja Ema sama med svojimi ogromnimi posestvi. Vdana v voljo božjo se skrbna žena loti dela. Vso ljubezen, ki jo je dosedaj izkazovala svojemu možu in otrokoma, je prenesla na svoje drage slovenske rojake in podložnike. Saj jih je ljubila že do sedaj in jim pomagala, kjer koli je mogla. Od sedaj naprej pa jih hoče še bolj ljubiti, hoče jim postati res prava mati. In tako hodi sveta kneginja

iz kraja v kraj, od enega svojega posestva do drugega. Povsod skrbi za otroke in bolnike, za siromake in zatirane. Kot preprosta žena hodi v hišice naših slovenskih prednikov in se z njimi prijazno pogovarja v domačem

slovenskem jeziku. Dobri narod se je dobro zavedal, kaj mu je sveta kneginja. Zato je tudi on blago gospo nad vse ljubil. Kamor koli je prišla, povsod je zavladala sreča in veselje.

Ni pa bila srečna in vesela kneginja sama. Njen duh je vedno spremljal kneza Viljema po neznanih in nevarnih potih. Bog ve, kje hodi njegova trudna noga? Kako že hrepeni žalostna žena, da bi ga mogla skoraj objeti! Tako pride nekoč na most koroške reke Krke. Sredi mosta obstane in gleda v globino. Tam doli teče reka v prijaznih valčkih in ribice veselo poskakujejo. Tedaj se kneginja Ema obrne k svojim spremljevalcem in reče: »Glejte, kako čista teče Krka! Kadar pa bo tekla temna, takrat mojega ljubega moža ne bo več na svetu.«

Knez Viljem je medtem opravil palestinsko božjo pot. Romal je spokorno vedno peš in se zraven še strogo postil. Nato je dospel v Rim. Sam sv. oče je pobožnemu spokorniku dal odvezo. Ves vesel in srečen se odpravi proti domu. Že je dospel na Koroško do svojih posestev. Ves truden in bolan je prišel do

samotne kmetije. Ker se je delal večer, je prosil kmeta, če sme prenočiti v njegovem hlevu. Dobri ljudje so pobožnemu in neznanemu romarju to radi dovolili. Knez se vesel vleže in misli na svojo ženo Emo, ki jo bo jutri že mogel pozdraviti po tako dolgem času. — Ko zjutraj kmet vstane, ga prešine nek svetí strah, ko gre mimo hleva. Vstopi notri, da bi romarja zbudil. Pa ga zagleda mrtvega s poveličanim in smehljajočim obrazom. Neznaneга svetnika pokopljejo in nad grobom sezidajo kapelico, ki je sedaj farna cerkev v Greberjih na Koroškem, kjer še vedno kažejo grob pobožnega kneza Viljema.

Kneginja Ema pa je pri obiskovanju svojih posestev spet prispela na most reke Krke. Spet je obstala in pogledala v reko. Zakaj ji je vztrepetalo srce, zakaj so njena lica smrtno pobledela? V tem hipu se je sonce skrilo. Krka je tekla temna in nobene ribice ni bilo na površju. V neizmerni žalosti je kneginja Ema jasno spoznala: njenega srčno ljubljenega moža kneza Viljema ni več na svetu. Sveta žena se spomni na žalostno Mater božjo, ki je tudi vse izgubila na svetu, in spet zašepečejo njene blede ustnice: »Naj se zgodi božja volja!«

Morapajski zvonček.

(Konec.)

Utrujen sem bil, hotel sem zaspati, zaklenil sem vrata, da ne bi prišli ponoči šakali, sedel na stol kraj odra in skušal zaspati. Vendar v takem položaju spanec ni hotel priti. Vendar sem hotel ostati pri Petrčku zadnjo noč. Zapazim kraj zida velik križ, ki so ga pred več leti rabili pri neki predstavi. Ravno dobra postelja. Položil sem križ na tla in mirno zaspal na tej čudni postelji. Res prava misijonarjeva postelja, kolikokrat še tega nima, ampak mora spatí na goli zemlji v preprosti vaški kapelici.

Tako sva počivala drug kraj drugega. Toda komarji so bili hudi name, v gostih rojih so prišli od vseh strani, da se jih nisem mogel ubraniti, moral sem zbežati pred njimi v svojo sobo pod mrežo proti moskitom. Prej sem še pogledal, če je vse v redu, da sveče ne ugasnejo, pokropil sem z blagoslovljeno vodo dragega mrlička in ga priporočil njegovemu angelu varuhu, zaklenil sobo in odšel v svojo sobo počivat. Zvezdice so migljale, bilo je okrog dveh po polnoči, skozi cerkvena okna je odsevala

rdeča večna luč pred tabernakljem, kjer je v društvu angelov molila tudi Petrčkova dušica.

Vseh vernih duš dan... tri svete maše. Pred tretjo sveto mašo smo prenesli telo malega pokojnika v spremvodu v cerkev. In tam je ostal med sveto mašo. Živo smo se mogli zamisliti in moliti za naše drage pokojnike, saj smo imeli pred seboj enega med njimi. Po sveti maši je bil blagoslov telesa pokojnikovega, nato smo pa odšli na pokopališče. Dečki iz šole so nesli svojega dragega tovariša na njegovi zadnji poti, za njimi je šla sestra, ki še ni razumela, kaj se dogaja okrog nje, dočim je bratec Marko vroče jokal. Vsi šolski dečki, deklice iz konventa in mnogo vaščanov ga je spremljalo na poti proti njegovemu zadnjemu počivališču. Sezul sem čevlje, a patra je močan mož prenesel čez poplavljeno polje. Bredli smo vodo čez kolena, med cvetočim poljem smo nosili s cvetjem zasut mali cvet Jezusov, Petrčka. Prišli smo na pokopališče. Pred nami je stal odprt grob, ki je čez nekaj trenutkov postal Petrčkov zadnji dom. Duhovnik je opravil krasne pogrebne molitve, vsak od nas je vrgel grudico zemlje v grob... in čez nekaj trenutkov je majhen griček naznanjal mesto, kjer počiva naš mali cvet, Petrček Manik, doma iz Madnapura. A zvonček na misijonski cerkvi je zvonil: Danes meni, jutri tebi... njegov glas je trepetal nad cvetočim poljem in se izgubljal v daljavi pod vročim soncem. Daj Bog, da bi bil tudi moj konec tak, kot je bil Petrčkov, si je marsikdo od nas zaželel v tistem trenutku.

Korajža velja.

(Dalje.)

5. Ponoči v gozdu.

Božo je tekkel, kar so mu dale noge in pljuča. Kmalu pa se je upehal in začel počasi stopati. In tedaj so mu v živi meji oči uzrle zdaj lepe cvetove, zdaj vabljive maline, robidnice ali rdeče jagode. Saj vendar ni mogel kar mimo njih.

Prišel pa je na razpotje in ni vedel, kam naj krene. Prav tedaj pa mu je nasproti pripehljal voz, kjer je poleg voznika sedel tudi Miha.

»Katera pot pelje v našo vas?« ga vpraša Božo.

»Tale na desni. A kaj vendar ti počenjaš tukaj? Mislil sem, da taki otroci ne smejo sem, da taki otroci ne smejo

brez hišne z doma. Pa si se najbrž potepal, a? No, želim ti dosti krepkih batin.«

Mračilo se je že, zato Božo ni videl, kako se je Miha škodoželjno režal, da je krenil na pokazano pot. (Še tisto jutro mu je namreč Božo prisolil kľofuto.)

Božo torej teče in teče, pa pride pred veliko hišo, ki je spredaj imela železno ograjo in živo mejo. Skozi vrzel v meji se splazi na vrt. Bilo je pa toliko in tako lepih cvetlic, da je tekal od gredice do gredice, potem pa na trato in v gozd za njo.

Postalo je že mračno, a pota kar ni konec. Božo je lačen in utrujen, ne pride pa iz gozda nikamor ven.

»Stoj, stoj, tukaj sem! Na pomoč! Izgubil sem se v gozdu!«

»Ah, kako neumno sem ravnal! Le zakaj sem tekal za opico! Bog ve, če me bodo domači iskali. Kaj, če bom jutri zjutraj že mrtev in trd! Ali bo Dorica jokala! Prav mi je, zakaj sem se pa potepal!«

Usedel se je na posekano deblo in delal dobre sklepe. Tedaj pa je nekaj zašumelo, kakor da lomasti po listju in dračju proti njemu. Celo neko postavo je zagledal. Srce mu je začelo divje razbijati.

»Prav gotovo je divja zver!« In že se je pognal na prvo drevo in plezal ko mačka, samo da si reši življenje. »Tukaj gori ostanem vso noč.«

Kako se bo doma lahko pohvalil pred Dorico, pa tudi ded in babica bosta občudovala njegov pogum. A postal je zaspan in kako naj na drevesu zaspi? Saj se bo prekucnil na tla, morda kar zveri v žrelo. O, bilo je hudo!

Na ves glas je zajokal nad svojo nesrečo, čeprav je doslej mislil, da samo deklice lahko tako jokajo.

Čez dolgo časa pa zopet nekaj zasliši, a to pot se glasi, kakor bi stopal konj. Od veselja ves iz sebe začne Božo klicati: »Stoj, stoj, tukaj sem! Na pomoč! Izgubil sem se v gozdu!«

In res kmalu zagleda jezdeca in konja. Kot bi trenil, je na tleh in pri konju.

»Tako? Zašel si, fantek?« ga prijazno nagovori jezdec. »Pa imaš res srečo, da sem ravno po tej poti prijezdil. Kako pa si zalezel v ta gozd?«

Božo mu brž pove, da gre domov na Ostri vrh.

»Toda naredil si velikanski ovinek!«

»Miha mi je rekel, naj grem v to smer.«

»Te je že grdo potegnil. No, kar predme sedi na konja, bova kmalu na Ostrem vrhu.«

»Joj, kako sem vesel, da ste prišli! Naj me še tako hudo kaznujejo, samo da me niso v gozdu požrle divje zveri.«

»A? Divje zveri? Saj jih v teh gozdovih ni!« se zasmije prijazni stari gospod, ki se mu je takoj poznalo, da ima otroke rad.

Božo je bil tako dobre volje, da je z gospodom — rekel je, da mu je Kuno ime — kramljaj vso pot, in tako sta bila prav kmalu na Boževem domu.

Tam pa so bili ves čas v silnih skrbih. Luka je še enkrat obredel vso okolico, a po Božu nikjer ne duha ne sluha. Lahko si mislimo, kako je dobro babico srce bolelo, kako je obupavala Metka, kako se v solzah topila Dorica, kako je gospod stotnik storil vse, da bi ga našel. A vse zastonj.

Tedaj pa po peščeni poti proti hiši udarijo konjska kopita. Vsi so pritekli gledat v upanju in strahu. Babica je Boža objela in zraven prelivala solze veselja, stotnik pa se je sosedu — bil je grof Jelovski — iz srca zahvaljeval. Grof pa ni maral zahvale, ampak je le rekel, da je vesel, ker je mogel izkazati neznatno uslugo. Bo že jutri prišel malo pogledat. Nato se je poslovil.

Božo pa se je čudil, da ga vsi kar obsipajo z ljubeznijo in mu nič ne očitajo. Tem trdneje je sklenil, da ne bo nikoli več delal domačim tako hudih skrbi.

»O, kako sem vesel, da je prijezdil gospod Kuno!«

»Gospod Kuno?«

»Da, saj je rekel, da mu je tako ime!«

»Seveda mu je. Ampak reči mu je vendar treba: gospod grof. Jelovje in gozd naokoli je njegov.«

»O, če bi bil jaz grof jelovski, bi dal tisti gozd takoj posekati ali pa požgati, da se ne bi mogel v njem nihče več zgubiti!«

»Haha, požgati! Saj je najlepši gozd daleč naokoli,« se zasmije gospod stotnik.

»Ali pa se nisi nič bal, ko si bil v gozdu in ponoči čisto sam?« ga vpraša gospa.

Seveda bi se bil Božo rad pobahal, da ne, pa je vedel, da bi to bila grda laž. Zato je po pravici povedal, da se je še prav hudo bal, ko je mislil, da prihaja divja zver.

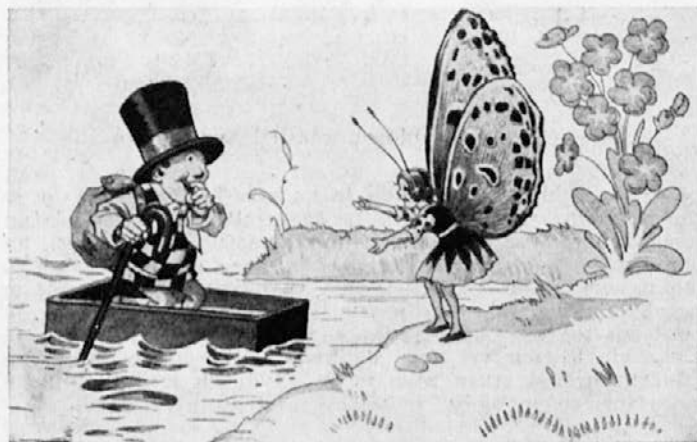
Gospa mu je dala večerjo, potem pa rekla: »Zdaj te res ne morem kregati in kaznovati. Preveč sem Bogu hvaležna, da te je obvaroval hujše nesreče. Kaznovan si bil pa tudi dosti, ko si se zgubil.«

Precej čez polnoč je že bilo, ko je Božo ves srečen zaspal.

Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Zadovoljno je sedel Balonček v svoji ladjici in veslal novim krajem nasproti. Ves blažen je pričel razmišljati, kaj bo vse povedal grešnemu svetu, ki živi onkraj obrežja. Kar nehotе je začel pridigovati: »Gorje vam, vi zakrknjeni

»Balonček, bodi mi toplo pozdravljen!«

ljudožrci. Bog je za vas prihranil najbolj vroč oddelek v peklu. Ako se mi pri priči ne spreobrnете, vas takoj pošljem tja...« Tedaj je Balončka nekaj vščipnilo v želodček. Pa vendar ni morska bolezen? Ne! Glad ga je vščipnil. Balonček ves čas svojega dolgega popotovanja še ni ničesar zaužil. Ali naj odpre svoj nahrbtnik? Nikakor

ne! Kdo ve, koliko tednov bo trajalo njegovo popotovanje. Če se bo že takoj prvi dan lotil svoje zaloge, mu zna še zelo trda presti. Morda bo umrl celo od lakote. Ko tako preudarja, zasliši v bližini tanek glasek: »Balonček, bodi mi toplo pozdravljen!« Balončku je poskočilo srce. Zagledal je pred seboj srčkano stvarco pol deklico in pol metulja. Deklica je širila svoji ročici in vabila Balončka na obrežje. Fantič je kar strmel od veselja. Za nekaj trenutkov se mu

Balonček je ves blažen razširil svoje roke...

je celo želodček umiril. Pa le za nekaj trenutkov, da je začel potem znova rohneti in razsajati: lačen sem, lačen sem. Sramežljivo je položil misijonarček svojo roko na ustnice in zašepetal: »Prelepa deklica, ko bi ti vedela, kako sem lačen.« Deklica mu je odgovorila z zvonkim smehom. Pomagala mu je zlesti na kopno. Prijela ga je nato za roko in ga odvedla v sredino otoka, kjer mu je pokazala krasen vrt poln sladkega sadja. Balonček je ves blažen razširil svoje roke in se navdušen lotil prijetnega sadja. Vseeno sadje je docela umirilo njegov želodček.

Pošta malega Jezusa

Sostro.

Čeprav izhaja »Luč« že četrto leto, vendar se mi dozdeva, da naš list ni objavil nobenega dopisa iz naše fare. Po vsem tem bi Vi mogoče mislili, da pri nas sploh ni nobenega Lučkarja, ali pa da ne znamo prijeti za pero.

Pod Marijinim praporom: sostrške deklice.

To pa seveda ni res! Pač pa smo preveč skromni in premalo častihlepni, da bi ovekovečili svoja imena v našem listu. Ker pa je tudi v naši fari lepo število Lučkarjev in imamo precej novic, upam, da mojega dopisa ne boste vrgli v koš.

Najprej Vam moram poročati, da smo že pred božičem l. 1936. pokopali 11 letnega Leopolda Kavčiča, učenca

4. razreda, ki je bil zelo priden in dober fantek, da smo ga vsi radi imeli. Dostikrat je zjutraj še prej vstajal kakor njegova bolna mama in sam kuhal zajtrk. Ker so imeli doma gostilno, se je zelo bal, da bi tu izgubil z grehom posvečujočo milost. Zato se je umikal k svoji stari mami. Posebno rad se je učil verouka. Zlasti si je prizadeval, da bi dobro razumel skrivnost sv. maše. Ko je zbolel, ni hotel, da bi najprej poklicali zdravnika, ampak je že sredi noči prosil, naj mu prinesejo Jezusa. — Pred kratkim pa smo spremili na božjo njivo malega Rajškovega Jožka, ki je bil zelo pazljiv pri krščanskem nauku. —

23. maja 1937 smo ustanovili tudi Marijin vrtec, v katerem je več nego 250 dečkov in deklic. Prvi sprejem si lahko ogledate na naših slikah. Imamo tudi lep praporček z Marijo in Jezuškom. Mala deklica ponuja Jezuščku rdečo rožico, ljubeznivi deček

Pod Marijinim praporom: sostrški dečki.

pa belo lilijo čistosti. Videti je, da je Jezušček teh darov zelo vesel. Da bi mogli vedno ljubiti Jezusa in ostati čisti Marijini otroci. — Sestanke Marijinega vrtca imamo po dvakrat na mesec dečki in po dvakrat deklice. Sedaj obravnavamo zgodbe iz stare zaveze. Gospod kaplan pa nam vselej povedo še kako zgodbo iz življenja svetih otrok. Včasih kdo deklamira kako pesmico. Vselej pa zapojemo lepo Marijino pesem v začetku in na koncu.

Molite za nas in za tiste, ki še niso v skrbnem Marijinem varstvu.

Moškrič Marjan,

učenec 5. razreda osnovne šole v Sostrem.

Št. Jernej na Dolenjskem.

Prvikrat vam pišemo iz naše fare, a ne veselo, ampak žalostno novico. Zapustili so nas dobri gospod dekan Josip Anžič. Zelo veseli smo bili veroučnih ur. Vedno smo jih nadlegovali, če so že prinesli »Luč«. Zlasti smo bili veseli verouka o božičnem času. V šoli smo postavili jaslice in ko so prišli gospod dekan, smo prižgali svečke in smo veselo prepevali. Rekli so: da lepa pesem je dvakratna molitev. Učili so nas, da naj hodimo pogosto k sv. obhajilu.

Majnika je bila birma v krškem okraju. Gospod so morali hoditi s prevzvišenim škofom. A tu so se hudo prehladili v glavi. Ljubo zdravje so iskali v bolnišnici, a ni se hotelo povrniti. Trpeli so mnogo. Dne 30. julija smo zvedeli prebridko novico. Kar verjeti nismo mogli, da so umrli. Zvečer so jih pripeljali v župnišče, kamor smo jih hodili žalostni farani kropit. V ponedeljek je bil lep pogreb. Prišlo je mnogo duhovnov in ljudstva. V spomin smo prejeli podobice s sliko rajnega gospoda. V šoli in doma se jih spominjamo v molitvi. Bog jim bodi plačnik za vsa dobra dela in lepe nauke.

Ani Franko,

učenka III. razr. ljudske šole v Št. Jerneju.

Iz Žič.

Nikar ne mislite, da v Žičah prelepi listič »Luč« spi in še ni poznan. Ne! Lučkarjev nas je tu že precej močnejša četa. Okoli dvajset nas je, ki smo tudi Marijini otroci. Sestanke imamo vsak mesec. Včasih napravimo kak prizorček iz misijonskih krajev Indije in Bengalije. Naš misijonski odsek je letos 120 razglednic razpečal in nabira tudi znamke. Evharistični odsek pa skrbi za vsakdanji obisk, ko gremo iz šole. Tudi imamo molitvene ure ob raznih prilikah. Sprejem novih bratcev in sestic je bil letos bolj skromen. Pa upamo, da bo drugo leto tem lepši. Vse je bilo lepo, ali nekaj nas žalosti, namreč da nas letos sv. Miklavž ni nič obiskal. Si lahko mislite, kako smo bili lani veseli, ko nas je na Marijin praznik, 8. decembra, sv. Miklavž obiskal in nam prinesel razne darove. Bolj smo še bili presenečeni, ko je črni parkeljček pokukal izpod odra. Imel je dolge verige, pa ni uklenil nobenega.

Ali mogoče veste, zakaj ni bilo letos sv. Miklavža, ali ste nas mogoče vi kaj zatožili? Prosimo vas, če bo drugo leto k vam prišel, recite mu, naj še tudi k nam pride.

Prosimo vas, spominjajte se nas v molitvi!

Srčno vas pozdravljamo vaši mali

prijateljski iz Žiž.

Sv. Anton na Pohorju.

Naznanjam Vam žalostno vest, da so nas gospod katet Matko Krevh naglo zapustili. V petek, 16. decembra, so bili še v šoli veseli in zdravi, ne sluteč nesreče. Ali kruta usoda ni pustila, da bi se v novem letu zopet videli. Naglo jih je zgrabila smrtonosna pljučnica. 31. decembra smo jih spremili na njihovi zadnji poti in se žalostni poslovili. In sedaj, žejni božje besede ko jelen čistega studenca, čakamo tolažbe za žalostne duše. Oni, ki nas je ljubil, je odšel v večne višave.

Rek Angela,

učenka VI. razreda, Sv. Anton na Pohorju.

Naši rajni prijateljski

† Micka Čepe. Tik pred božičnimi prazniki je umrla učenka V. razreda krčevinske šole in vneta bralka našega lepega lista »Luč«. Dasiravno je bila že tri leta bolehn, je bila vendar zmeraj vesela. Pred dvema mesecema jo je začel mučiti sklepni revmatizem, kateremu se je pridružilo še oslavljenje srca in nevarno vnetje slepega črevesa. Vsem tem boleznim se njeno izmučeno telo ni moglo več zoperstavljati. Dobra deklica je omagala. Isti dan, ko so sprejeli krčevinski šolarji v cerkvi adventno sveto obhajilo, so bolno učenko prepeljali v bolnišnico, kjer je prejela sveto obhajilo že kot popotnico v sveto nebo. Nekaj ur pozneje je splavala njena čista duša v sveti raj. Na zemlji ni dočakala lepih in skrivnostnih božičnih praznikov, pa je zato odhitela v nebesa počastit božje Detece. Ginljiv pogreb je pokazal, kako smo jo vsi radi imeli. Spočij se, čista duša, v svetem raju v naročju pokojne mamice!

Marica Felser,

učenka VI. razreda v Krčevini pri Mariboru.

† Znidaršič Jožef. Zopet nam je ugrabila neizprosna smrt s svojo kruto roko iz naše srede zvestega Lučkarja, marljivega člana Marijinega vrtca in pridnega učenca 3. razreda ljudske šole v Dobropoljah, Znidaršiča Jožefa, doma iz Ceste. Vedno smo se skupaj shajali v Marijinem vrtcu, skupaj molili, se veselili in učili, a sedaj ga je po-

klical Vsemogočni k Sebi po večno plačilo. Le dober teden dni je ležal na bolniški postelji. Njegove telesne muke je pa lajšal On in njegova skrbna mamica, ki ji je bil vzoren in poslušen sin. Kot bi slutil, da se mu bliža zadnja ura, je ravno dan pred svojo težko boleznijo pokleknil pred mizo Gospodovo in prejel Njega, ki je večni Sodnik in Plačnik. Od takrat ga nismo več živega videli med nami.

Na njegovi zadnji poti smo ga pa prav lepo spremili. Ves razred z našo gospodično učiteljico se je udeležil pogreba. V šoli smo mu naredili več lepih vencev. Tudi vaška mladina iz njegove rojstne vasi mu je poklonila velik venec. Vse te vence in kite jesenskega cvetja smo položili na njegovo prerano gomilo.

Ob odprtem grobu se je pa poslovil v krasnem, ganljivem govoru Lučkar Gale Miha, ki mu je želel, naj mu bo lahka domača zemljica in naj mirno v Gospodu počiva. V nebesih pa naj prosi za nas milosti!

Jeršin Jože,
učenec V. razr. ljudske šole v Dobropoljah.

† **Betica Sorčan.** V Grajski vasi v Savinjski dolini se je dne 20. junija lanskega leta preselila iz te solzne doline naša dobra sošolka Betica Sorčan, učenka 2. razreda na Gomilskem. V Marijinem mesecu majniku je še Betica nabirala po gričih in livadah cvetlice in iz njih delala krasne, duhteče šopke in jih vsak dan sveže postavila pred Marijin kip, kjer je vsak dan klečala in pela Marijine pesmi in molila sveti rožni venec. Posebno se je Betica veselila meseca junija, ko bo prišel dan prvega svetega obhajila in bo lahko v beli obleki z vencem na glavi in svečo v roki z drugimi součenkami vred pristopila k mizi Gospodovi. A Bog je hotel drugače. V prvih dneh meseca junija je Betica nenadoma zbolela z zavratno davico. Zdravnik je odredil, da mora v bolnišnico, kamor so jo njeni dobri starši tudi spravili, v upanju, da se zopet kmalu zdrava vrne. A upanje staršev se ni uresničilo. Betičina bolezen se je vsak dan slabšala. Ko so sestre usmiljenke videle, da je vsak up v njeno zdravje zaman, so ukrenile vse potrebno, da je Betica tik pred smrtjo prejela sveto obhajilo in kmalu nato okrepčana z Jezusom v svojem srcu zatisnila svoje oči. Njenega pogreba, ki je bil na celjskem pokopališču, se nas je poleg potrtilih staršev, sester, brata in drugih sorodnikov udeležilo tudi nekaj njenih součenk, ki smo ves njen grob obsule z venci in cvetjem.

Frančka Šlander,
učenka II. razr. ljudske šole na Gomilskem.

„Jezusovi dnevi“ za februar

[illegible]

Kongres Kristusa-Kralja

Letos bomo imeli v Ljubljani od 25. do 30. julija mednarodni kongres Kristusa Kralja, ki je izredne važnosti za prerojenje vsega krščanstva. Treba bo vneto moliti za srečen izid tega kongresa.

Lučkarji in Lučkarice!

Lepo prosim, darujte v mesecu februarju »Jezusove dneve«, da bi kongres Kristusa Kralja dosegel svoje vzvišene namene!